

— Πρὸ δεκαπενθημέρου συνήλθεν ἐν Ρώμῃ ἐπιτροπὴ ἐκ δικηγόρων καὶ καλλιτεχνῶν, ὅπως καθορίσῃ τὰ ἱστορικά δίκαια τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τοῦ Παλάτσο Καρφαρέλλι καὶ τοῦ Παλάτσο Βενέτσια, ὅπου εἶχον μέχρι τοῦδε τὴν ἔδραν τῶν αἰ. πρεσβείαι τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Αὐстроουγγαρίας· ἤδη δὲ ἡ Ἰταλικὴ Κυβέρνησις πρόκειται νὰ κατάρξῃ τὰ δύο ταῦτα κτίρια ὡς κτίματα τοῦ Κράτους.

— Ὁ περίφημος μουσικοσυνθέτης Λεονκαβάλλο συνέθεσεν ἓνα «Ὑμνον πρὸς τὴν Γαλλίαν», ἀφιερωμένον εἰς τὸν Πουανκαρέ καὶ ὁ ὁποῖος ἐπαίχθη πρὸ τινος εἰς τὴν Ὀπερὰ Κομικ διευθύνοντος αὐτοῦ τοῦ συνθέτου.

— Ὁ Γάλλος ἀντισυνταγματάρχης Ντριὰν πρόκειται νὰ ἐκλεγῇ Ἀκαδημαϊκός. Τὸ φιλολογικόν του ἔργον ἀποτελεῖ σύγγραμμα ἐκ 32 τόμων ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐκλαίκευσις τῆς στρατιωτικῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν ἐπιστημῶν ἐν γένει». Ἐκαστος τῶν τόμων τοῦ συγγράμματος αὐτοῦ τιμᾶται ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς, θεωρεῖται δὲ ὡς ἄριστον εἰς τὸ εἶδος του.

— Λίαν προσεχῶς θὰ παιχθῇ εἰς τὸ Λονδίνον ἀπὸ τὸν θίασον τοῦ Ἀντουάν μίᾳ κωμωδίᾳ τοῦ Ροβέρτου Μπράνκο, τὴν ὁποίαν ἐνέπνευσεν ὁ πόλεμος. Τίτλοφορεῖται «Ἡ Διεθνὴς» καὶ δικαιολογεῖ πληρέστατα τὸ ὄνομά της, διότι ὁ συγγραφεὺς της εἶνε Ἰταλός, οἱ ἐρμηνευταὶ της Γάλλοι καὶ τέλος τὸ θέατρον καὶ τὸ ἀκροατήριον Ἀγγλικά.

— Ἐφρονεῦθι μαχόμενος εἰς τὸ μέτωπον τῆς Καμπανίας ὁ ἠθοποιὸς Ἀντώνιος Λάγκε, ὁ ὁποῖος εἰς τὰ περίφημα «Μυστήρια τοῦ Πάθους», τὰ ὁποῖα παριστᾷνται τακτικὰ εἰς τὸ Ὁμπεραμεγκάου τῆς Βαυαρίας, ἐπαίξεν ἀπὸ ἐτῶν τὸν ρόλον τοῦ Χριστοῦ. Ἦτο γνωστότατος εἰς τὰς μυριάδας τῶν ξένων, οἵτινες παρακολουθοῦσι τὰς παραστάσεις τῆς Μ. Ἑβδομάδος.

— Νέον ἔργον ἔγραψεν ὁ Σούδερμαν, φέρον τὸν τίτλον : «Ὁ κόσμος χωρὶς Θεόν».

— Εἰς τὴν Γερμανίαν γίνονται Πανεπιστημιακὰ μαθήματα πρὸς ψυχαγωγίαν τῶν τραυματιῶν.

— Καὶ ἄλλων ποιητῶν ἀγγέλλεται ὁ θάνατος ἐπὶ τοῦ πολεμικοῦ πεδίου, τῶν νέων Γάλλων ποιητῶν Ἀλβέρτου Ντομάνς καὶ Λέοντος Gignoux. Ἐπίσης τοῦ Ἀγγλοῦ ποιητοῦ Στεφάνου Φίλιπ, ἐν ἡλικίᾳ 48 ἐτῶν, ὅστις ἐγένεν ὀνομαστός διὰ μίαν σειρὰν δραμάτων ἐμμέτρων, τοῦ «Παύλου καὶ Φραγκίσκας», τοῦ «Ὀδυσσεὺς», τοῦ «Δαυὶδ», τοῦ «Φαῦστου», καὶ τῶν ἐπὶ ἐπιτυχαστέρων, τοῦ «Ἡρώδου» καὶ τοῦ «Νέρωνος».

Ἐπίσης ἐφρονεῦθι μαχόμενος ὁ Γάλλος συγγραφεὺς Ἰωσήφ ντε Μπὸν.

— Ἀπέθανεν ἐν Παρισίοις ἐν ἡλικίᾳ 68 ἐτῶν ὁ Ἀκαδημαϊκὸς Φραγκίσκος Σάρμ, διευθυντὴς ἀπὸ δεκαετίας τῆς «Ἐπιθεωρήσεως τῶν δύο κόσμων». Ὁ Σάρμ ἦτο διακεκριμένος δημοσιογράφος. Εἰς τὴν Ἀκαδημίαν διεδέχθη τὸν Βετερόλ τῷ 1909. Ἦτο πρὸς τούτοις ἰσόβιος ἀνώτερος ὑπάλληλος τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν.

✕

Ἡ πρώτη ἑφέτος ὄντως *μουσικὴ* συναυλία, μίᾳ ἀληθινῇ ἀπόλαυσις αἰσθητικῇ, ἦτο ἡ δοθεῖσα ἐν τῷ Ωδεῖῳ Λόττενς, ὑπὸ τοῦ ἀριστοτέχνου βιολονσελίστα καθηγητοῦ κ. Μπέμμερ καὶ τῆς τόσῳ σπανίως ἀκουομένης καλλιτέχνιδος κλειδοκυμβαλιστρίας κ. Λόττενς τῇ συμπράξει τῆς δεσπ. Πάλλης. Ἡ συναυλία

Ἡ δεσποινὶς *Εἰρήνη Πάλλη*.

εἰς ἣν παρέστησαν οἱ ἐννοοῦντες μουσικὴν, προσελαχούσης τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ Γερμανικὴ συναυλία. Γερμανοὶ οἱ μουσουργοὶ. Γερμανοὶ οἱ ἐκτελεσταί, Γερμανικὰ ἐτραγοῦδισεν ἡ δις Πάλλη. Ὁ κ. Μπέμμερ ἐξετέλεσε μίαν σονάταν τοῦ Μπετόβεν καὶ μίαν τοῦ Μπυκνέρνι μετὰ μεγάλῃς ἀκριβείας, παθητικώτατα διηρμήνευσε τὴν «Λιτανείαν» τοῦ Σούμπερτ—ἓνα ὕμνον θρησκευτικόν—καὶ ἔδειξε χαρίσματα λεπτότητος καὶ εὐστροφίας εἰς τὴν «Παρά τὸν πίδακα» παιγνιδιᾷ σύνθεσιν τοῦ Λάβιδοβ. Ἡ Λόττενς διηρμήνευσε μίαν Φαντασίαν (ἔργον 17) τοῦ Σούμαν ἀριστοτεχνικῶς. Ἡ δ. Πάλλη ἐτραγοῦδισεν μετὰ τὴν πλήρη ζωῆς καὶ ἔκφρασιν φωνὴν τῆς τῆν «Μαργαρίταν εἰς τὸ ροδάκι» καὶ τὸν «Υἱὸν τῶν Μουσῶν» τοῦ Σούμπερτ, ὡς καὶ τρία σύντομα τραγούδια χαριτωμένα τοῦ Μπράμς, τὸ «Κυριακάτικο πρωτὶ», τὴν «Θηρεσίαν» καὶ τὴν «Κυριακὴν». Ἐτραγοῦδισεν μετὰ τέχνην καὶ μόνον θὰ συνίστα τις νὰ ἀπέφυγε τὸν ἐκ τῆς βαθείας ἀνοπνοῆς ἀκουσίως ἐκφεύγοντα συριγμόν, ὅστις δίδει μίαν ἐντύπωσιν ἀγωνιώδους προσπαθείας, περιττῆς ἄλλως διότι ἡ φωνὴ της εἶνε ἀνθηρά.

— Ὁ κ. Λώρης Μαργαρίτης τελειόφοιτος τῆς Μουσικῆς Ἀκαδημίας τοῦ Μιλάνου διωρίσθη τακτικὸς διδάσκαλος τοῦ κλειδοκυμβάλου εἰς τὸ Ὁδεῖον Θεσσαλονίκης καὶ ὁ κ. Ριάδης, διπλωματοῦχος τοῦ Ὁδεῖου τοῦ Μονάχου, καθηγητὴς τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ τῶν θεωρητικῶν μαθημάτων.

— Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει εικοσιπενταετίας ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ τοῦ κ. Νάζου ὡς διευθυντοῦ τοῦ Ὁδεῖου, τὸ προσωπικόν αὐτοῦ ἐξεδήλωσε τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἐκτίμησιν αὐτοῦ. Ὁ κ. Νάζος εἶνε ἄξιος πολλῶν συγχαρητηρίων, διότι ἀληθῶς ὑπὸ τὴν διευθύνσιν αὐ-